

Arrest

nr. 226 781 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 november 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 26 maart 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.11.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

Y., O. I. (..) (RR: xxxxxxxxx), geboren te Dihouk op 01.06.1950

+ echtgenote :

H., A. K. (..) (RR: xxxxxxxxx), geboren te Zakho op 16.07.1951

nationaliteit: Irak

adres: (..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 07.05.2014 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 08.11.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 21.03.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de ararts-adviseur d.d. 21.03.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan het gestelde in artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij vat haar middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

“III. HET ENIG MIDDEL

1. Het is niet omdat de verzoekende partij op heden nog niet erkend werd als staatloze, dat zij daarom niet staatloos zou zijn.

2. De verzoekende partij is een "de facto" staatloze.

Het statuut van staatloze is declaratief van aard.

Dit houdt in dat een persoon staatloos is vanaf het ogenblik waarop de feiten zich voordoen die de staatloosheid veroorzaken, in casu de beslissing van de soevereine staat Irak om de verzoekende partij niet meer te erkennen als haar staatsburger en haar geen paspoort meer te willen afleveren.

3. Het paspoort van de verzoekende partij, dat haar destijds werd afgeleverd is niet meer geldig en de staat Irak weigert om haar een nieuw paspoort af te leveren.

Dit is een nieuw feit dat ten onrechte niet in aanmerking werd genomen door de verwerende partij, die ook niet motiveert om welke redenen dit nieuwe feit niet in aanmerking werd genomen.

4. De verzoekende partij toont eveneens aan dat Armenië haar evenmin erkent als haar staatsburger.

5. Het middel is dan ook gegrond."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 4° en 5° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 21 maart 2019 blijkt dat verzoekende partij enerzijds voor wat betreft de nog niet eerder ingeroepen medische elementen kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf en anderzijds wat betreft de eerder ingeroepen elementen de aanvraag onontvankelijk is.

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van het advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in functie van het toepasselijke wetsartikel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

§3, 4° en 5° luidt verder als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Het medisch advies van de arts-adviseur van 21 maart 2019 in hoofde van verzoekende partij vermeldt het volgende:

“NAAM: H., A. K. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Irak – verzoek tot staatloosheid!

Land van verblijf: Irak

Geboren te Zakho op 16.07.1951

Adres: (..)

Art 9ter §3,4° én §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door Mevr. H. A. K. (..) in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.11.2018.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 08/11/2018 en 07/05/2014 te vergelijken (Artikel 9ter §3 – 5°).

Mevr. H. (..) legt in haar aanvraag d.d. 08/11/2018 een SMG voor, opgesteld door Dr. Jaak Torbeyns (huisarts) op 13/10/2018 en medische verslagen d.d. 21/08/2017, 11/09/2017, 13/11/2017, 22/11/2017, 26/01/2018, 20/02/2018, 23/03/2018, 11/04/2018, 07/05/2018, 22/06/2018, 21/09/2017 en 01/10/2018. Uit deze medische stukken blijkt dat de volgende diagnoses en hun respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de medische stukken gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 07/05/2014: ernstig overgewicht met kortademigheid (dyspnoe), insuline-behoevende diabetes mellitus type II, arteriële hypertensie, hyperlipidemie en gestabiliseerd ischemisch hartlijden na behandeling met stents (status na volledig percutane revascularisatie (= PCI = PTCA) in 2002 in Irak van stabiele coronaire tweetaksziekte. Het voorgelegde SMG en de bijlagen bevestigen dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van Mevr. H. (..).

Het voorgelegde SMG en de bijlagen bevatten eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: Stenose van het spinale kanaal (= ruugenmerg kanaal) met radiculare compressie (= druk op zenuwwortels) waardoor beschadiging van de zenuw(en) (= neuropathie) en neurogene claudicatio intermittens of het syndroom van Verbiest (= rugpijn die verbetert bij vooroverbuigen, uitstralende pijn naar de benen (= ischias/ischialgie) die typisch toeneemt bij wandelen en waarbij de pijn verdwijnt na stoppen met stappen, fietsen gaat klassiek wel zonder problemen).

Op 26/01/2018 werd met een minimale neurochirurgische ingreep (microdecompressie van L4-5 links + undercutting rechts, zonder dissectomie = zonder het verwijderen van de tussenwervelschijf) de druk op de zenuwwortel ter hoogte van de lendenwervel en 4 en 5 (L4-5) opgeheven met een voorspoedig postoperatief herstel en een verdwijnen van de pijn.

Rond 08/04/2018 ontwikkelt Mevr. H. (..) opnieuw ischialgie in het linker been (formeel geen last in het rechter been), maar rondlopen gaat nog, bij een gekende hernia L5-S1, waarbij uiteindelijk op 22/06/2018 een tweede neurochirurgische ingreep dient uitgevoerd te worden (laminectomie L4-S1 + foraminotomie L5-S1 links) met een voorspoedig postoperatief verloop. Op de controleraadpleging op 01/10/2018 wordt een behoorlijke vlotte mobilisatie vastgesteld met hoogstens nog enige last rechts gluteaal (rechter bil) die onschuldig van aard is. Er is geen routinematige follow-up meer nodig.

De attestering d.d. 13/10/2018 dat Mevr. H. (..) hulp van derden nodig heeft voor alle activiteiten van haar dagelijks leven wordt postoperatief (01/10/2018) niet aangehaald door de behandelde neurochirurg (vlotte mobilisatie postoperatief), noch geobjectiveerd of gestaafd in voorliggend medische dossier.

De curatieve neurochirurgische behandeling van de spinaal kanaal stenose met discushernia en epidurale lipomatose werd afgerond, zodat deze pathologie geen reëel risico meer inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van Mevr. H. (..), noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging afgerond werd.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 – 4°).

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”

3.5. Het betoog van de verzoekende partij komt er in essentie op neer dat zij wel degelijk een nieuw element heeft aangevoerd, met name haar de facto staatloosheid en dat hier geen rekening mee werd gehouden.

3.6. De Raad kan de verzoekende partij evenwel geenszins volgen dat zij als staatloze moet worden beschouwd. Immers blijkt uit het administratief dossier dat zij bij voorgaande aanvragen om medische regularisatie wel degelijk een identiteitsdocument heeft voorgelegd, zijnde haar Iraaks paspoort, afgeleverd te Bagdad op 19 januari 2009 en vervallen op 18 januari 2017. Het loutere gegeven dat het om een vervallen paspoort gaat maakt niet, in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, dat zij daarom haar Iraakse nationaliteit kwijtgeraakt is. Waar zij verwijst naar de brieven die haar advocaat gericht heeft aan de Iraakse ambassade en het daarin gestelde *“Bij gebrek aan een antwoord, ga ik ervan uit dat U mijn cliënten niet beschouwt als staatsburgers van Irak”* wijst de Raad erop dat het loutere gegeven dat de ambassade van Irak niet zou antwoorden op het schrijven van verzoeksters raadsman evenmin inhoudt dat verzoekende partij haar Iraakse nationaliteit verloren heeft. Dienaangaande moet ook opgemerkt worden dat de berichtgeving naar de Iraakse ambassade niet strookt met de werkelijkheid nu haar raadsman in het schrijven van 11 december 2017 stelt dat verzoekende partij niet meer over een geboortakte beschikt *“en evenmin over een paspoort”* hetgeen blijkens het administratief dossier geenszins klopt. Verzoekende partij is wel degelijk in het bezit van een paspoort, weze het een vervallen paspoort. Het blijkt niet dat, indien de verzoekende partij zich met dit paspoort aanbiedt of de ambassade daarvan in kennis stelt, deze haar geen nieuw paspoort zullen geven. Uit niets blijkt dat de Iraakse overheid de verzoekende partij niet meer erkent als zijnde haar staatsburger, dit temeer nu in het schrijven van 11 december 2017 door de raadsman van verzoekende partij zelf wordt gesteld dat *“Zij hebben zich persoonlijk op de Ambassade aangeboden op 13-11-2017, doch daar werd hen geantwoord dat zij zich op de Iraakse ambassade in Nederland zouden moeten aanbieden”* hetgeen aldus niet uitsluit dat de ambassade verzoekende partij nog altijd als staatsburger beschouwt. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat het loutere feit dat zij een verzoekschrift tot erkenning als staatloze heeft ingediend - waarvan trouwens tevens blijkt dat de daarin aangehaalde feitelijkeheden niet stroken met de realiteit, immers stelt verzoekende partij in dat verzoekschrift *“Dat verzoekster niet beschikt over een Iraaks paspoort”* - en zijzelf de mening is toegedaan wel degelijk staatloos te zijn, aannemelijk dat de verwerende partij met dit gegeven rekening had moeten houden wanneer uit het administratief dossier al gebleken is naar aanleiding van vorige aanvragen dat verzoekende partij wel degelijk de Iraakse nationaliteit heeft blijkens het voorgelegde Iraakse paspoort. Ook waar verzoekende partij een vonnis van de arbeidsrechtbank van Gent van 16 januari 2019 voorlegt kan dit geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Immers blijkt dat de arbeidsrechtbank zich uitsluitend baseert op de onbeantwoorde brieven aan de ambassade van Irak om te besluiten dat zij *“ook niet de Iraakse nationaliteit, noch paspoorten hebben”* en zij dus de facto onverwijderbaar zou zijn van het Belgische grondgebied maar zoals hoger reeds vastgesteld blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij wel degelijk in bezit is van een Iraaks paspoort. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat het loutere feit dat dit paspoort sinds 18 januari 2017 vervallen is, geenszins inhoudt dat verzoekende partij haar nationaliteit is verloren.

Louter ten overvloede wijst de Raad er trouwens ook op dat zelfs indien een vreemdeling erkend zou zijn als staatloze omdat men de nationaliteit niet (meer) heeft van een land, wat in casu vooralsnog niet het geval is, dit op zich niet inhoudt dat men niet meer over een verblijfsrecht zou beschikken in dat land, in casu Irak.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat in casu sprake was van een nieuw element waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

3.7. Het enig middel zoals samengevat in de synthesesamenvatting is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER